מחזה השבוע

המטבח של גולדה

אל לשכת ראש־הממשלה נכנסת „ההנהגה ההיסטורית" של מפ"ם.

גולדה: שבו, אני הולכת...

יעקב חזן: לא גולדה, לא! אל תלכי! אני מפציר בך!

מאיר יערי: גם אני מתחנן! אסור שתלכי! אנא!

גולדה: אני בסך הכל הולכת למיטבח...

יערי: זה העניין, בגלל זה באנו...

גולדה: אני הולכת...

חזן: לא גולדה, לא!

גולדה: ...לעשות קפה!

חזן: קחי אותנו איתך... למיטבח!

גולדה: מה? למיטבח שלי? אתם יודעים מה נעשה שם? איזו צפיפות! אל תשכחו שיש גבול ליכולת הקיבול של המיטבח שלי! זה לא מיטבח של קיבוץ.

יערי: נצטופף!

חזן: נשב בפינה, על יד התנור...

גולדה: תפוס, דיין כבר יושב שם.

חזן: נשטוף כלים על יד הכיור...

גולדה: יגאל אלון כבר עושה את זה. אני הולכת...

חזן: לא. אל תעשי את זה! אני מפציר...

יערי: אולי את יכולה לסדר שנעבור כל פעם עם מגשי העוגיות...

גולדה: אני הולכת...

יערי: הלב! הלב שלי... תראי מה את עושה לנו...

חזן: אני מפציר!

גולדה: תתביישו לכם! מותר לאשה זקנה בגילי ללכת פעם ביום לשירותים, לא?!

הנחיות למנהל החדש:

דבר ראשון — קנה לך עט „קרוס", ועל תשכח לציין ב־דרך אגב שקיבלת אותו מאיזה אישיות חשובה. תמציא כבר מישהו, רק אל תשכח להגיד תמיד אותו שם.

דבר שני — הוציא מהלקסי־קון שלך את המילה „אבל". מנהל חשוב תמיד אומר „או־לם".

עוד דבר — הפגן סימני אולקוס: גהק מפעם לפעם; שים יד על הבטן; עשה את עצמך לוקח כדורים.

המודעה המפקשת

אתם שואלים מה זה מה ש־פרומין מוכר? אז זה בכלל לא מה שאתם חושבים! זה פשוט English Cake (אינ־גליש קייק). רק שצריך להוסיף בסוגריים, שהתרגום הלא־כל־כך מוצלח — לא מעיד על ה־טעם.

ל. פרומין ובניו בע"מ

קקס אנגלי

מכיל:
קמח, סוכר, ביצים, שמן צמחים צמוקים, קליפות מסוכרות, וגילים ותמציות

משקל נטו 430 גרם

מיוצר ע"י
מפעלי אפיה "אבי" בע"מ
מפרץ חיפה, טל. 721001

הנוב־חכמים מה הם אומרים?

„עלינו לעשות מאמץ להגיע למודוס דיווידנדיו"

(נשמע מפי פקיד בכיר)

חדשות מהאיכפוריה של הדוסים:

● **בקיבוץ חולדה עשו השנה מסכת מיוחדת ליום כיפור. (בטלוויזיה, מדור הדוסים, 14.12.72)**

● **מהחוגים המקורבים ליהדות החרדית בירושלים נודע לי, שהשבוע נראה נער מתנועת הנוער של השומר־הצעיר כשהוא נכנס לבית־כנסת.**

● **אברך בן 33 בלי ילדים מסודר מעוניין בחרדה. (אנחנו מציעים לו שיפסיק לקחת ואליום אז תהיה לו חרדה כמה שהוא רוצה).**

הצחוק המצוי

נסעתי פעם עם נהג טקסי, שקילל כל הדרך, כי הסגן־אלוף שנסע לפניו לא מצא חן ב־עיניו. מה שהוא הכי לא יכול היה לסבול זה את הסטיקר ש־היה מודבק לזכוכית האחורית של הסגן־אלוף, כזו מין בדי־חה: „בלי דפיקות מאחור!"

אז אני אמרתי לו, שזה בכל זאת די מצחיק, והוא התעקש שזה לא מצחיק בכלל. אז אמר־תי לו: מה כן מצחיק? אז לא באה לו בדיוק דוגמה בראש, והוא הביט ככה מסביב, ובדיוק היינו תקועים ברמזורים באבן־גבירול. פתאום הוא פרץ ב־צחוק אדיר ואמר לי: „אתה רואה? הנה! זה מצחיק!" היה שם השלט הגדול „בנק הפועלים".

הנהג — כבר היו לו דמעות בעיניים מרוב צחוק: „פונקט בנק הפועלים! פועל, ועוד פו־על, ועוד פועל, יש להם בנק!"

מי זה?

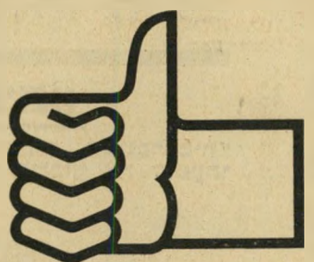

(אחד הלוחמים ב„חיל המגן" בשעת הפגנה)

תדריך לאזרח:

● כשאתה בא למשרד ממשלתי — קודם כל התחנף לשוער. אם הוא לא ירצה — לנצח לא תיכנס בכלל. בעיקר בפעמים הבאות, כשתצטרך ל־חזור ולחזור. אם לא תמצא חן בעיניו — הוא יזכור אותך תמיד.

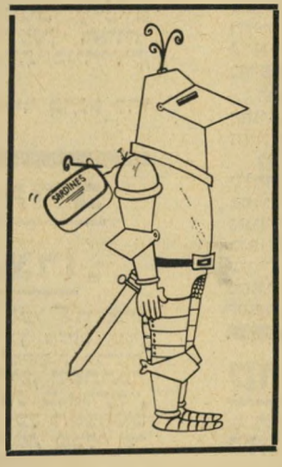

בומבה - שוב פעם מצהירים

איפה שאתה הולך אתה שומע שאנשים נורא מרוגזים אומרים: „שוב פעם הוא מצהיר!" או: „למה הוא מצהיר כל־כך הרבה, למי זה נחוץ?"

מישהו התחיל להפיץ את הדיעה הזו, ואנחנו כולנו, שהסיסמה „לפקודה תמיד אנחנו" היא בראש סולם הערכים שלנו — מקבלים את זה ושותקים. שותקים — כמו על הרבה דברים אחרים.

או, רגע! רגע! אולי כדאי לברר מה הולך פה בדיוק.

ראשית כל — כל אחד מודה שאף פעם לא אומרים את זה על דיין. דבר כזה להגיד על דיין? מה פתאום. דיין לא „מצהיר" ודיין לא „שוב פעם", ובכלל — לדיין הרי מותר הכל. נו, אז אם זה לא על דיין, אז אולי הגרורים שלו, ששכרו את הביצים שלו, שביצי אדונם מדברות מגרונם, אולי זה הם שמפיצים את זה, כדי לדפוק את כל אלה שדיין לא סובל? אה! תודו שיש בזה משהו.

אבל זה באמת בכלל לא חשוב. מה שחשוב זה זה: באוליגרכיה הזו אצלנו המנהיגים מקבלים את הג'וב שלהם מאיזה ועדת מינויים מסתורית. שיושבת לה בקודש הקו־דשים של המפלגה, ושאף אחד לא יודע מה פתאום הם ממנים את ההוא, או למה הם מפסיקים את הג'וב של זה. הם לא עושים חשבון לאף אחד וגם אף אחד לא יודע מי זה בכלל הוועדה הזו.

או מה שיוצא זה, שפתאום, ביום בהיר אחד יש לנו על הראש איזה טיפוס חדש, ואומרים לנו שהוא המנהיג שלנו, שהוא חבר־כנסת, או שר, או ראש קופת־חולים, או כל־מיני. לא חסר ג'ובים.

או אני שואלת אותכם: בלי ההצהרות — איך נדע מי הוא בכלל? תארו לכם שלא מספיק שהוא מקבל כך את הג'וב שלו, וגם יושב לו די לנצח בג'וב הזה, או הוא עוד יישמע למשמעת הפנימית של המפלגה שלו וישב תמיד עם פה סגור!

איך היינו יודעים מי הוא בכלל? איך היינו יודעים את מי לשנוא? אדרבא. אני חושבת שצריך להפסיק לגמרי את הבוז הזה להצהרות. ומלהיפך: לעודד אותם להצהיר. שלפחות נדע מי אלה שם כולם.

נעמי פר

המאריצה־טונגים הישראלים:

" אין אנו בית להצהרות - אנו בית העבודה והיצירה ! "

יצחק בן־אהרון

מתוך הפנקס האדום של ההסתדרות — לוח לוועדי העובדים

חדשות מהממשלה:

● בישיבת הממשלה הוחלט פה אחד לא להגיש לכנסת הצעת חוק בדבר ביטוח של אבטלה סמויה. הדובר מסר, כי הכל הסכימו שביטוח זה קיים מאליו זה שנים רבות ואי לכך אין צורך בחוק מיוחד.

● בחוזר של נציבות שירות המדינה נמסר לכל העובדים על איסור שתיית קפה בעבודה. לא תינתן פנסיה לפקיד שיחלה בהרעלת קפה. לגבי תה לא נמסר דבר.

שר־האוצר פנחס ספיר עם אשתו של הברון גיי דה רוטשילד